

Simul- taan

Vrouw Daar staat dat oude hotel, ik snap niet hoe de naam... hij schiet me zo meteen wel weer te binnen, hij ligt op het puntje van mijn tong

V.M. (Verteller Mannelijk) maar hij schoot haar niet te binnen

Vrouw credimi, te lo giuro, dico a destra

V.M. het moest dan wel de "Nettuno" zijn

Vrouw vroeger zag het er helemaal anders uit, hier was niks, totaal niks, en dat is maar vijf of zes jaar geleden, 't is echt niet te geloven.

V.M. Toen hij terug bij de auto kwam, zei hij dat er niks anders opzat dan naar één van de nieuwe hotels te rijden; in dit hier werden er zelfs geen verse lakens meer opgelegd, er waren geen klanten meer voor oude hotels vlakbij tempels, tussen rozen en bougainvillea's. Ze was ontgoocheld en tegelijk opgelucht, het was haar trouwens allemaal om het even, zo uitgeput was ze.

Tijdens de rit hadden ze nauwelijks een woord gewisseld want op de autoweg was er altijd dat scherpe geluid van de wind en de snelheid en dat verplichtte hen te zwijgen. Pas vóór de uitrit van Salerno maakten ze enkele bemerkingsen, een beetje in het Frans en dan weer in het Engels. Hij sprak nog niet goed Italiaans en stukje bij beetje hernam ze het oude muziekje, ze zocht de juiste toon voor Duitse zinnen en stemde ze op de Duitse zinnen af die hij achteloos uitsprak.

Vrouw 't Is heerlijk opnieuw zo te kunnen praten na tien lange jaren.

V.M. Ze vond het leuker en leuker, en dan de reis met iemand uit Wenen! Toch wist ze helemaal niet wat ze mekaar te vertellen hadden, behalve het feit dat ze allebei uit dezelfde stad kwamen en eenzelfde manier hadden van praten en van veelbetekenend fluisteren; misschien had ze na die derde whisky op het terras van het Hilton gewoon gedacht dat hij haar iets te bieden had, een smaak die ze zich niet meer herinnerde, een vergeten klankkleur, het spookachtige gevoel van een thuis die voor haar nergens meer bestond.

Vrouw Ik ben er al veel te lang weg, ik ben vertrokken toen ik 19 was. Duits praat ik nooit meer behalve als het echt niet anders kan, dan wel natuurlijk, maar dat is toch wat anders, dan is het alleen uit praktische overwegingen.

V.M. Hij had bij de FAO alleen maar Engels en Frans nodig

Vrouw werkelijk?

V.M. En hij las vlot Spaans, maar als hij nu in Rome wilde blijven dan was het toch wel aangewezen om... en hij twijfelde tussen privé-lessen en een cursus Italiaans die door de FAO werd georganiseerd. Hij had enkele jaren in Rourkela geleefd en twee jaar in Afrika, in Ghana en daarna in Gabon en nog langer had hij in Amerika gewoond... Ze doorkruisten de

halve wereld en wisten op de duur bij benadering waar elk van hen wanneer had gewoond, waar zij had getolkt en waar hij opzoekingswerk had gedaan

Vrouw maar waarnaar eigenlijk?

V.M. En na Indië belandden ze weer in Genève waar zij had gestudeerd, naar de eerste ontwapeningsconferenties. Ze was erg goed en dat wist ze, ze was ook erg goed betaald, thuis zou ze het nooit hebben uitgehouden met haar drang naar onafhankelijkheid.

Vrouw Het is vreselijk afmattend werk, 't is ongelofelijk, maar toch hou ik er ondanks alles van. Nee, trouwen dat nooit

V.M. trouwen zou ze zeker nooit doen.

Vrouw Please, would you mind, je suis terriblement fatiguée, mais quand-même, c'est drôle n'est-ce pas, d'être parti ensemble, tu trouves pas?

V.M. Hij was niet gescheiden, dat niet nee, maar was het wel van plan. Hijzelf en een zekere mevrouw Frankel hielden er zich maar traagjes mee bezig want ze waren er niet van overtuigd dat een echtscheiding de goede oplossing was. Zij had ooit op trouwen gestaan maar vlak vóór het huwelijk was alles afgesprongen. Ze had jaren nagedacht over het waarom en nooit was ze erachter gekomen, nooit had ze begrepen wat er toen was gebeurd. Er was geen derde in het spel geweest en ze hadden niet hartverscheurend geruzied, dat kende ze niet, ze zou nooit zoiets hebben geduld... hartstocht bond hen aan elkaar en ook nu nog dacht ze aan hem vast te hangen, aan die man die nu een schim was geworden; maar toen vertelde hij dingen die haar niet konden boeien of hij praatte zoals een man met een hoge graad van aderverkalking – maar dat kon toch niet op 30 jaar – hij vertelde drie of vier belangrijke feiten uit zijn leven en af en toe nog enkele onbenulligheden – na de eerste dagen kende ze ze allemaal uit haar hoofd – en als ze ooit voor een rechter had moeten verschijnen om zich te verdedigen of om aan te klagen, dan zou dat niets opleveren hebben tenzij de vaststelling dat het door een man als onbetamelijk wordt ervaren als een vrouw niet naar hem luistert; maar ook zij vond het onbetamelijk dat ze verplicht was om naar hem te luisteren want meestal leerde hij haar iets of legde iets uit, de thermometer of de barometer, hoe je gewapend beton maakt of bier, hoe een raket voortgestuwd wordt en waarom vliegtuigen in de lucht blijven hangen, de situatie in Algerije vroeger en nu en zij – met haar onmetelijke ogen wijd opengesperd als een kind – deed alsof ze luisterde maar was in gedachten altijd elders, lieflijk dicht bij hem en bij haar gevoelens voor hem, met uren vertraging of uren voorsprong, maar toen was ze niet in staat wat dan ook in hem te investeren en zeker geen aandacht. Het was pas nu, heel wat